

Twitterers uit No Go

L. Polman*

Ik zit al dagen aan Twitter vastgeplakt. Vanuit het aardbevingsgebied in de hoofdstad Port-au-Prince stromen noodkreten en ooggetuigenverslagen het internet op. Ik ken Haïti goed. In de jaren negentig woonde en werkte ik er lange tijd als correspondent voor de Nederlandse radio. Arm was het er altijd al, maar nooit eerder was de wanhoop zo groot als nu. De aardbeving was ruim een week geleden en nog steeds staan de meeste hulpgoederen vast op het vliegveld. Ik ken dat vliegveld. Je zou bij wijze van spreken de dozen vol hulp zo over de muur rondom het vliegveld naar slachtoffers kunnen gooien, zo dichtbij is het getroffen stadscentrum. Maar de dozen en containers blijven grotendeels waar ze zijn, ongebruikt. Het zou in de stad voor hulpverleners te gevaarlijk zijn om de slachtoffers te bevoorraden.

Televisiestations tonen opstootjes en mensen die winkels openbreken en leeghalen. Voedsel, water, maar ook tandpasta schijnen ze te zoeken. Onder de neus gesmeerd, houdt de tandpasta de stank van ontbinding een beetje tegen. Hulpverleners willen alleen de stad in als hun konvooien door VN-soldaten beschermd worden, maar de blauwhelmen hebben zelf ook instructies om voorzichtig te zijn. De VN heeft grote delen van de stad tot *no go zones* uitgeroepen.

De twitterberichten uit die no go zones, van mensen die ondanks de verwoeste elektriciteitsbedradingen al dagen hun mobieltjes aan de praat weten te houden, geven een ander beeld dan dat we op tv te zien krijgen. De tweets gaan over burens die elkaar helpen familieleden uit te graven, over verbandtrommels en watervoorraadjes die worden gedeeld en over een buurtwinkeltje dat na de aardbeving de deuren gewoon weer opende. Is de eigenaresse niet

bang voor plundersaars? Nee, antwoordt ze, 'zo zijn de mensen hier niet'.
Doktoren in een ziekenhuis buiten de stad zenden een dringende tweet: 'Zegt het voort: we zijn intact, hebben plaats voor tweehonderd gewonden en een veld voor helikopters om te landen. Breng patiënten!' Het bericht blijft zonder reactie: de hulpverleners en militairen die naast de heli's op het vliegveld bivakkeren twitteren kennelijk niet mee. Volgende tweet: 'Dit is een wanhoopskreet: Christina Legagneur ligt nog steeds onder de Unibank in Bourdon!' Er volgt niet één reactie.

Een berichtje knippert van de leden van een groep in Haïti beroemde muzikanten. Ze hebben de beving overleefd en willen anderen helpen. 'Maar we weten niet waar we ons moeten aanbieden.' 'Dan weten jullie net zo veel als de VN, de VS en iedereen op het vliegveld: niks!', luidt een antwoord.

Volgende tweet, een uur of wat later: 'Vrouw na acht dagen LEVEND onder puin weggehaald. Ze vroeg om een telefoon en belde haar broer'. Weer een bericht: 'Als je ze tegenkomt, zeg dan tegen de *search and rescue* teams dat ze het zoeken nog NIET mogen staken! We horen nog stemmen onder de bergen puin'.

De eigenaar van een hotel in de no go zone dat de beving overleefde, twittert ook. Het hotel is vol journalisten gestroomd. 'Ze slapen allemaal in de tuin,' bericht hij. Maar iedereen in Port-au-Prince slaapt buiten. 'De straten zijn nu de woonkamers, slaapkamers, keukens, badkamers en toiletten van het volk.'

Zijn volgende bericht: 'Het begint een beetje te regenen. De mensen die in het parkje aan de overkant wonen bidden tot Jezus om de regen te laten ophouden'. Zijn laatste bericht op de achtste dag van de ramp: 'Aardbevings-trauma of niet, ik krijg nog steeds spam van Nigeriaanse bankiers'.

* Mw. L. Polman is freelance journalist en auteur van onder meer *De Crisiskaravaan*.
Achter de schermen van de noodhulpindustrie.